

isvrigt Rigtigheden af det ærede Medlems Bemærkning om, at der kunde synes at være noget Trykkende i, at Sække gaa frit ind som Emballage, men at de tomme betale Told. Det er jo imidlertid kun i Færdigheden paa vort eget Toldgebet, at disse Sække, der komme ind med Indhold, altsaa fyldte, forsaavidt have en Fordel ligeoverfor det indenlandske Fabrikat. Men der kan det ganske vist ogsaa betyde Noget, som f. Ex. at fremmed Kunstgjødning reiser omkring her i Landet i toldfrie Sække, hvorimod indenlandske Kunstgjødningsfabrikater maa sende deres Varer omkring i Sække, som have betalt Told. Jeg erkjender Rigtigheden af det ærede Medlems Bemærkning her, men jeg vil dog henstille, om det har saa stor Betydning, at man paa Grund deraf enten skulde i Hovedsagen opgive en væsentlig Position eller gjøre sig skyldig i at komme i Modsigelse med, hvad man ellers har agtet paa, at man ikke skal lade en færdig Vare gaa ind toldfrit, medens Raastoffer, hvoraf denne forarbejdes, betale Told.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om lettet Indførsel af Raastoffer er ogsaa af et Par ærede Medlemmer omtalt Muligheden af at udvide Landets Afsetningskreds, altsaa begunstige den indenlandske Produktion ved Afslutning af Handelskrattater. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa dette Spørgsmaal, men jeg vil kun gjøre den Bemærkning, at man efter min Overbevisning maa være ganske overordentlig forsigtig. Et lille Land med et lille Toldomraade har en ganske særegen Grund til at være overordentlig forsigtig ved Afslutning af Handelskrattater. Et æret Medlem (Magen) har allerede erindret om en af de bestaaende Handelskrattater, som man gennem en Menneskealder har følt sig trykket af, uden at se sig istand til at rykke den af sig. Dette turde være et Bevis for Rigtigheden af min Advarsel, min Bemærkning om, at man maa være meget forsigtig med at paadrage sig saadanne Forpligtelser.

I Forbindelse med de Bestemmelser, som kunne sigte til at befordre Produktionsvirksomheden her i Landet og stille den gunstig i Konkurrence med Udlandet og befordre ogsaa Handelsvirksomheden her i Landet, er jo nævnt og kan nævnes Ophævelsen af Skibsafgiften. Jeg har Indtrykket af, at dette egentlig er det mest omstridte Punkt af alle dem, der foreligge. Jeg ser ikke rettere, end at det netop er om dette Punkt, at Meningerne have været mest delte, og forsaavidt kan jeg jo ikke Andet end være ret tilfreds med, at jeg er bleven staaende paa Middelveien. Jeg tror allerede tidligere baade ved Fremførelsen af dette Lovforslag og ved tidligere Behandlinger af dette Spørgsmaal om Skibsafgiften at have udtalt som min Mening, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Skibsafgiften bør bibeholdes eller ophæves i den Form, den har nu, væsentlig maa bero paa, om man antager, at Afgiften hviler gennem Ba-

verne paa Forbrugerne, eller om den hviler paa selve Skibsfarten, Nøderierne. I det første Tilfælde ser jeg ikke rettere, end at den vanskelig lader sig forsvare, i det andet Tilfælde derimod har jeg tidligere ikke fundet og finder heller ikke nu, efter hvad jeg yderligere har hørt udtale, at der er nogen særlig Grund til at bortkaste denne Afgift. Jeg ser ikke, hvilken større Berettigelse denne Næring, Skibsfarten, har til at være fritagen for alle Byrder end andre Næringer i Landet. Jeg ønsker saa varmt som Noget at se ogsaa denne Næring blomstre op her i Landet, men jeg kan dog ikke tillægge denne en saa alt overveiende Betydning ligeoverfor andre Virksomheder, at jeg skulde mene, at den fremfor andre har Krav paa at fritages for ethvert Bidrag til Dækning af de Udgifter, Staten paatager sig for dens Skyld. Thi det er jo netop Sagen; dersom Staten ikke har nogen Byrde eller nogen Byrde af Betydning for Skibsfartens Skyld, ja, saa indbrømmer jeg, at det vilde være noget vilfaarligt at slaa ned over Skibsfarten og kræve Skat af den. Det vilde ialtsald kun være forsvareligt under finansielle Tilstande, hvor man maa gribe til og tage Penge, hvor man kan finde dem, uden at undersøge, om der er nogen retfærdig Grund til netop at beskaffe paa dette Punkt, men under saadanne Forhold leve vi jo ikke. Jeg slutter mig nærmest til den Betragtning, at til Syvende og sidst kommer Afgiften i det Væsentlige og for Størstedelen til at hvile paa Værerne, altsaa paa Konsumenterne, og i saa Tilfælde kan jeg ikke se, at den principielt kan forsvares. At den i visse Tilfælde hviler paa Nøderierne, kan ganske vist ikke negtes. Det er med fuld Føje blevet bemærket af ærede Medlemmer, at det ikke alene kommer an paa, hvilken Told og hvilken Skibsafgift, Staten kræver, men at det ligesaa meget, ja jeg kan sige end mere, kommer an paa, hvilke andre Afgifter der paahviler Skibsfarten: Havneafgifter, Bolværkspenge osv. Men naar man saa fra en enkelt æret Talers Side vil gjøre gjeldende, at det ogsaa kunde tilkomme Statskassen at have Byrden ved et Afslag i Havneafgifterne, tror jeg dog, at det ærede Medlem er kommet noget for vidt. Jeg ser ikke rettere, end at det maatte være Kommunernes Sag, om de ved direkte Tilskud til deres Havne vilde lette Havneafgifterne der, og at det ikke paa nogen Maade vil kunne paabyrdes Statskassen at dække Afgangen i Havneafgifterne. For de Havnes Bestkommende, der tilhøre Staten, er det jo en Selvfølge, at Staten kommer til at bære et Tab, man for den langt overveiende Del af Havnene, som Staten ikke har Noget at bestille med, maatte Tabet efter min Mening falde paa Kommunerne selv. Som Bevis paa, at Skibsafgiften tynger og tynger stærkt, er det blevet nævnt, at man nu ikke kan opnaa saa lave Fragter til Kjøbenhavn som til den lige overfor